

Bu proje Avrupa Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

AB'YE KATILIM İLE SOSYAL GÜVENLİK ALANINDA TÜRKİYE'NİN KARŞILAŞACAĞI ZORLUKLAR

Bu yayın Avrupa Birliği'nin mali desteğiyle hazırlanmıştır. Yayının içeriğinden yalnız Konsorsiyum lideri BBI sorumlu olup, içerik hiçbir şekilde Avrupa Birliği'nin görüşlerini yansıtmamaktadır.

Giriş

Türkiye, AB'ye katıldığında, AB müktesebatı olarak adlandırılan ve antlaşmalar, Avrupa yasama organına ait hukuki kararlar ile Avrupa Adalet Divanı davalarından oluşan, AB hukuku bütününe tabi olacaktır. Bu hukuk bütününe bir kısmı geniş anlamda kişilerin hareketliliği, istihdam, sosyal işler, sosyal içerme ve eşitlikle ilgili olup AB sosyal müktesebatı olarak adlandırılmaktadır. Halihazırda devam eden katılım müzakereleri çerçevesinde sosyal müktesebat, Fasıl 2 (işçilerin serbest dolaşımı), Fasıl 3'ün bir kısmı (kuruluş hakkı ve hizmet sağlama özgürlüğü) ve Fasıl 19 (sosyal politika ve istihdam) konularına geniş olarak tekabül etmektedir.

AB sosyal müktesebatı geniş yelpazeli bağlayıcı önlemleri kapsamaktadır. Bunlar arasında işyerinde uygulanacak asgari sağlık ve güvenlik gereklilikleri; yarı zamanlı çalışanlar ile geçici istihdam bürosu çalışanlarının iş hukuku kapsamında korunması, işverenin iflası veya toplu işten çıkarma durumlarına karşı çalışanların korunması ve çeşitli gerekçelerle ayrımcılığın önlenmesi bulunmaktadır. Sosyal müktesebat aynı zamanda, ulusal hükümetlerin mutabık olduğu, yoksullukla mücadele, daha fazla ve daha iyi şartlarda istihdam olanakları yaratmak ve sosyal güvenlik sistemlerinin sürdürülebilirliğini sağlamak gibi ortak amaçları yerine getirmek üzere AB'nin teşvik ettiği bağlayıcı olmayan, bir hukuk ayağını da kapsamaktadır.

İç pazar

AB sosyal müktesebatının önemli bir kısmı iç pazar ile alakalıdır. Örneğin, bu çerçevede AB topraklarının iç sınırlar olmaksızın vatandaşların kısıtlamalarla karşılaşmadan serbestçe hareket ve ikamet ettiği ve çalıştığı bir alan olması garanti edilmektedir. Serbest dolaşım hakkı doğrudan birincil AB hukukundan ileri gelir (Avrupa Birliği'nin İşleyişine İlişkin Antlaşma - ABİA) ve sadece işçileri/çalışanları ve ailelerini değil (işçilerin serbest dolaşımı, hizmet sağlama serbestisi, kuruluş hakkı) aynı zamanda ekonomik faaliyeti olmayan kimseleri (AB vatandaşlarını) da kapsamaktadır.

Kişilerin serbest dolaşımı birtakım tüzükler ve direktifler (ikincil AB hukuku) aracılığı ile uygulanmaktadır ve bu düzenlemelerle serbest dolaşımın çeşitli yönleri belirlenmiş ve etkin hale getirilmiştir. Bununla ilgili düzenlemelerin bazıları aşağıda sıralanmıştır:

- 2004/38/EC sayılı Direktif, Birlik vatandaşları ve aile üyelerinin Üye Devlet topraklarında serbestçe ikamet edebilme ve dolaşım hakkına ilişkindir ve birçok ilgili konunun yanı sıra Birlik vatandaşlarının diğer Üye Devletlere seyahat edebilmesi, buralarda geçerli bir kimlik bulundurma koşulu dışında herhangi bir şartı veya formaliteyi yerine getirmeksizin üç aya kadar ikamet edebilmesini sağlamaktadır;
- (AET) 1612/68 sayılı Tüzük, çalışanların Topluluk bünyesinde serbest dolaşımını sağlamakta ve göçmen işçilere, gerek istihdama ulaşma gerekse çalışma koşulları ve sosyal avantajlar da dahil olmak üzere istihdamları sırasında eşit muamele gösterilmesi şartını getirmektedir;
- 2006/123/EC sayılı Direktif, idari mevzuları basitleştirmek ve sınır ötesi bağımsız çalışma ve iş faaliyetlerinin (gerek geçici gerekse sürekli) önündeki yasal ve idari engelleri kaldırmak suretiyle, hizmet sağlama serbestisi ve kuruluş hakkını teşvik etmektedir. Daha eski bir araç olan 96/71/EC sayılı Direktif ise, normalde kendi ülkelerinde istihdam edilmiş kişilerin çalıştıkları işyerlerinde, hizmetleri ülke sınırlarının dışında da sağlanmak amacıyla görevlendirilmesini desteklemektedir.;
- 2005/36/EC sayılı Direktif, mesleklerini (geçici veya sürekli olarak, bağımsız çalışan ya da hizmet akdiyle çalışan olarak) bir başka Üye Devlette de icra etmek isteyen kişilerce sıklıkla karşılaşılan ve Devletlerin belli meslekleri icra etmek için bu mesleklere dair yeterliliklerin kendi topraklarında edinilmiş olması şartını aramasından ileri gelen bir engelle karşılaşmalarını sağlamaktadır.

Direktif, bir Üye Devlette verilen mesleki yeterliliklerin, diğer Üye Ülkelerin ulusal yeterlilik kurumlarınca belirli koşullar altında karşılıklı olarak tanınması sayesinde kişilerin mesleklerini icra etmelerini sağlamak suretiyle bu engelin üstesinden gelmektedir.

AB'nin sosyal güvenlik üzerine etkisi

Sosyal güvenlik Üye Ülkeler açısından önemli bir mevzudur. AB bu alanda doğrudan yetkilere sahip değildir. Bu yüzden AB hukukuna uygun olmak koşuluyla hangi sosyal güvenlik yardımlarının hangi şartlar altında kimlere sağlanacağı –buna Türkiye de dahil olmak üzere- Üye Devletlere kalmıştır. Bu şu anlama gelmektedir; örneğin AB Türkiye'yi genel bir aile yardımı rejimi oluşturmaya veya nakdi hastalık yardımı rejimini bağımsız çalışanları da kapsayacak şekilde genişletmeye mecbur edemez.

Bu durum AB ve politikalarının ulusal sosyal güvenlik sistemleri üzerinde hiçbir etkisi olmadığı anlamına gelmemektedir. Avrupa'nın 21. yüzyılın ikinci on yıllına dair sosyal piyasalar ekonomisi vizyonu Avrupa 2020 stratejisi bağlamında, AB ve Üye Devletleri sosyal dışlanmayı azaltmayı ve sosyal koruma sistemlerini yeniden yapılandırmayı taahhüt etmişlerdir. Dönüştürülmüş olan Sosyal Korumaya ve Sosyal İçermeye İlişkin Açık Koordinasyon Yöntemini (“Sosyal AKY”) de kapsayan bu çerçevede, Türkiye, yoksulluk ve toplumsal dışlama riski altında olan kimselerin sayısını azaltmak ve özellikle sağlık ve emeklilik sistemlerinin ulaşılabilirliği, kalitesi ve maddi sürdürülebilirliğini güvence altına almak üzere politika reformlarına devam etmelidir. Aday ülkeleri ilerideki katılımları için AKY'ye hazırlayan Sosyal İçerme Belgesi (JIM) sayesinde böylesi bir politika eşgüdümünün katılımdan önce gerçekleşmesi gerekmektedir.

AB'nin aynı zamanda ulusal sosyal güvenlik sistemlerini doğrudan etkileyen bağlayıcı önlemleri (bağlayıcı hukuk) bulunmaktadır. Bu önlemler esasında iki türdür. Bunlardan ilki sosyal güvenlik konularında eşitliği sağlamak ve özellikle cinsiyet temelinde ayrımcılığı (79/7/EEC ve 86/378/EEC sayılı Direktifler) ve ırk ile etnik köken temelinde ayrımcılığı (2000/43/EC sayılı Direktif) önlemek üzere yürürlüğe konulmuştur. İkinci bir grup bağlayıcı önlemler barındıran (EC) 883/2004 ve 987/2009 sayılı Tüzükler ise ulusal sosyal güvenlik sistemlerinin koordinasyonunu sağlayarak dolaşım serbestisinden yararlanan göçmenlerin dezavantajlı konuma düşmesini önlemeyi amaçlamaktadır. İlk grup önlemlerden farklı olarak bu tüzükler yukarıdaki madde imli listeye dahil olup, iç pazara yöneliktir ve bu uygulamalar olmaksızın kişiler sosyal güvenlik haklarından faydalanamayacağından AB içi hareketlik/mobilité uygulamada gerçekleşemeyecektir. Bahsi geçen “koordinasyon tüzükleri” bu broşürün odağını oluşturmaktadır. Aşağıda bu tüzüklerin Türkiye'de uygulanması hususunda karşılaşılabilecek temel zorluklar tartışılmaktadır.

Koordinasyon tüzüklerinin uygulanmasına ilişkin karşılaşılabilecek zorluklar

Kapsam

AB sosyal güvenlik koordinasyon tüzükleri, Türkiye'de de katılım tarihi itibarıyla Türkiye'ye özel bir uygulama mevzuatına gerek duyulmaksızın *tamamen ve doğrudan* uygulanacaktır. Ayrıca, tüzükler Türkiye'de uygulanan mevzuatta aksini öngören her tür hükmü geçersiz kılacaktır. Koordinasyon tüzüklerinin uygulanması Türkiye'de herhangi bir ek yasal düzenleme gerektirmeyecektir. Ancak yasal zorunluluk nedeniyle Türk mevzuatında AB hukukuyla uyumlu olmayan hükümlerin çıkarılması ve uygun olanların yerine konulması gerekmektedir.

Eşgüdüm tüzükleri sadece doğrudan etkiye sahip değil, aynı zamanda *geniş bir uygulama alanına* sahiptir. Tüzüklerin kapsamı, önceden veya hali

1-Diğer temellerde – engellilik, din, inanç, yaş ve cinsel eğilim gibi ayrımcılık yapılmasına yönelik yasak üzerinde çalışılmaktadır [COM(2008) 426].

hazırda Üye Devletlerin sosyal güvenlik sistemlerinin kapsamında sigortalı bulunan kişileri de içerecek şekilde genişletilmiştir; esas itibariyle Türkiye nüfusunun tamamı kapsanacaktır. Maddesel kapsama bakıldığında, koordinasyon tüzükleri Türkiye'deki sosyal güvenlik kollarının hemen hemen tamamına uygulanacaktır. Yani hem genel sağlık sigortası, kısa ve uzun vadeli sigorta kolları hem de işsizlik sigortası ve memurları kapsayan aile yardımı düzenlemeleri uygulama alanındadır. Özellikle belirli mesleki sınıflar ve mesleki başarılarla ödül olan birtakım primsiz yardımlar da (gazilere ve şehit yakınlarına yapılan yardımlar) koordinasyon tüzükleri kapsamındadır. Doğum ödeneği ve herhangi bir sosyal güvenlik riski ile bağlantısı olmayan belli başlı primsiz bazı yardımlarsa kapsam dışında kalır. Bu unsur hem sosyal güvenlik hem sosyal yardımı içinde barındıran ve dolayısıyla özel primsiz nakdi yardımları oluşturabilecek 2022 sayılı Kanun ile belirlenmiş yardımlar için geçerli değildir.

Bir yardımın ulusal sınıflandırmasının (sosyal güvenlik ya da sosyal yardımı olması, ya da belli bir sigorta kolu ile ilgili olması) koordinasyon tüzüğünün amaçları açısından fark arz etmediği göz önünde bulundurulmalıdır. Bir yardımın koordinasyon tüzüğüne kapsamına girip girmediğini veya diğer durumdaki gibi hangi sigorta kolunda kapsandığını (örneğin analık yardımı ya da aile yardımı gibi) değerlendirmek için yardımın amacı ve hangi şartlar altında sağlandığına bakılmalıdır. Bundan şu sonucu çıkarabiliriz; örneğin 5510 sayılı Kanunun uzun vadeli sigorta kolları kapsamında sağlanan vazife malullüğü yardımı, koordinasyon tüzüğünde muhtemelen iş kazaları ve meslek hastalıklar konularında tanımlanmış yardımlara tekabül edecektir. Bunun tersine, aynı kanunda bulunan kısa vadeli sigorta kolları kapsamında bulunan dul ve yetim yardımları ise tüzüğün amaçları açısından muhtemelen dul ve yetim yardımına tekabül edecektir. Yani bir yardımın ulusal mevzuatın nasıl sınıflandığı değil, AB mevzuatının nasıl sınıflandığı önemlidir.

Uygulanabilir mevzuat ve genel ilkeler

Tüzükler kapsadığı kişiler için *hangi ülkelerin sosyal güvenlik mevzuatının* uygulanacağı birtakım kurallarla belirlenmektedir. Anlaşılmalıdır ki, bu kurallar bir kişiye Türk mevzuatının uygulanabilir olduğunu tayin ederse, bu durum kişinin otomatik olarak Türk mevzuatına tabi olacağı anlamına gelmeyeceği gibi, Türkiye'de geçerli yardımlara otomatik olarak hak kazanacağı anlamına da gelmez. Kişinin mevzuata tabi olma ve hak elde etmesi ancak Türk mevzuatında ortaya koyulan belirli koşulları yerine getirmesi durumunda mümkün olacaktır. Ancak bu şartların AB hukuku ile uyumlu olması gerekmektedir. Bu durum şuna işaret etmektedir; tüzüğün uyumsuzluk kuralları tüm pratik etkinliğinden mahrum bırakılmamalı veya serbest dolaşım hakkından yararlanmış kişileri dezavantajlı konuma düşürmemelidir. Türk mevzuatında halihazırda böylesi bir etki yaratabilecek kurallar bulunmaktadır ve dolayısıyla bu kuralların koordinasyon tüzüklerine uygun şekilde adapte edilmesi gerekir.

Genel sağlık sigortasına erişmek için Türkiye'de ikamet etme koşulu buna bir örnek olabilir; bu hüküm Türkiye'de çalışan ancak başka bir ülkede ikamet eden kişilere (yani Türk mevzuatına tabi) tüzük kapsamında uygulanamayacaktır.

Uyruk temelinde eşit muamele, koordinasyon tüzüklerinin *genel ilkelerinden* biridir. Bundan şu anlamı çıkarabiliriz; hangi uyruktan olursa olsun tüzüklerin kapsamına giren tüm kişiler Türk mevzuatı kapsamında Türk uyruklularla aynı sosyal yardımlardan faydalanabilmeli ve onlarla aynı yükümlülüklerle tabi olmalıdırlar. Türk mevzuatının 5510 sayılı Kanununda belirtilen isteğe bağlı sigortaya ve genel sağlık sigortası yardımlarına erişim gibi bazı durumlarda, doğrudan ayrımcılık sayılabilecek unsurlara sahip olduğu söylenebilir. Yine Türk mevzuatının ikamet koşulları ve hak kazanma süreleri konularında (örneğin yardımlara hak kazanma için gerekli asgari prim ödeme gün sayısı gibi) dolaylı ayrımcılık sayılabilecek unsurlara sahip olduğu da söylenebilir.

İşte söz konusu koordinasyon tüzükleri, mevzuatta bulunan engelleri ortadan kaldırmaya yarayan mekanizmaların eksikliğini, *yardımların ihraç edilebilirliği, sürelerin birleştirilmesi, gerçeklerin benzeşmesi* gibi ilkeler çerçevesinde gidermektedir. **Yardımların ihraç edilebilirliği ilkesine** göre tüzüğün kapsamına giren ve nakdi yardımlara hak kazanmış ancak Türkiye dışında AB topraklarında yaşayan kimselere nakdi yardımlarını Türkiye ödeyecektir. Özellikle primsiz nakdi yardımlar (yukarıda bahsi geçen 2022 sayılı Kanun kapsamındaki yardımlar) gibi bazı istisnalar bulunmaktadır. **Sürelerin birleştirilmesi ilkesi** ise özellikle hak kazanma süreleri ile ilgilidir ve Türk mercilerin, Türkiye'deki yardımlarına hak kazanma amacıyla diğer Üye Devletlerde tamamlanan sigorta, çalışma ve ikamet sürelerini hesaba katmaları gerektiği anlamına gelmektedir. Son olarak **gerçeklerin benzeşmesi ilkesine** göre, eğer ülkenin sosyal güvenlik mevzuatında belirli durumlara olaylara, verilen sosyal güvenlik yardımlarını belirli hukuki sonuçları bağlıyorsa diğer koordinasyona tabi ülkelerde söz konusu olan durumları, olayları veya eşdeğer sosyal güvenlik yardımlarını da kendi ülkesinde geçmiş gibi kabul etme ve bunlara aynı hukuki sonuçları bağlama yükümlülüğü getirmektedir. Bu ilkenin, Türk mevzuatında bulunan bazı hükümler ile alakalı olarak bir takım somut sonuçları bulunmaktadır; şöyle ki 5510 sayılı Kanunun kapsamında meslek hastalıkları için sigortalılık süresi ve asgari prim ödeme gün sayısının tamamlanması için dikkate alınan sürenin hesaplanmasında diğer AB ülkelerinde geçen süreler de dikkate alınması gerekecektir.

İdari kapasite

Koordinasyon tüzüklerinin uygulanması amacıyla sadece uyumsuzluk gösteren ulusal mevzuatları kaldırmak suretiyle yasal sistemi hazırlamaya çalışmak, bu tüzüklerin başarıyla uygulaması için yeterli değildir. Uyumsuzluk gösteren mevzuat hükümlerini değiştirmek kadar tüzükleri uygulayacak, doğru kurumsal ve idari yapılar ile süreçleri kurmak da önemlidir.

Bu anlamda, koordinasyon tüzüklerinin uygulayıcısı olacak kişilerin, sosyal güvenlik sistemlerinin koordinasyonunu hukukun diğer kollarından (Avrupa hukuku ve ulusal hukuk) izole olarak ele alnamayacağı göz önünde bulundurularak, sektöre ve sorumluluk seviyesine yönelik olarak hazırlanmış ve doğru bir *içerik eğitiminden geçmiş* olması büyük önem taşımaktadır. Ayrıca yetkili makam (Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı) ve yetkili kurumlar (SGK ve İŞKUR) seviyelerinde kurulan AB ve uluslararası ilişkiler birimlerinin kapasiteleri, özel *koordinasyon birimleri* olarak önemli rol oynayabilmeleri, özellikle koordinasyon müktesebatının uygulanmasının takibi ve genel koordinasyondan sorumlu uzmanlık merkezleri olarak işlev gösterebilmeleri ve ilgili AB kurum ve kuruluşlarının (örneğin İdari Komisyon) karar alma süreci ile ilgili Türkiye'nin politikalarını formüle edebilmeleri maksadıyla daha ileri düzeyde artırılmalıdır.

Koordinasyon tüzüklerinin uygulanması bütçe şartlarını etkileyecektir. Bu özellikle de sağlık bakım hizmetleri ile ilgili fasıl için geçerlidir. Bu durumun önemi, fiili uygulama açısından kritik bir konu olmasının yanı sıra, Türk sigortalıların diğer üye ülkelerde bulunan ortalamasının biraz üzerindeki sağlık hizmetlerinden dolayı özel koordinasyon mekanizması üzerinden ödeyeceği maliyetten ileri gelmektedir. Sosyal güvenlik sistemlerinin cari harcamalar üzerindeki etkisinin yanı sıra, koordinasyon tüzüğünün uygulanmasından doğan idari masraflar da söz konusudur. Bu tüzüklerin pratikte uygulanması büyük ölçüde idari çalışma ve bilgi alışverişi gerektirmekte ve bu durum da ek olarak idari iş yükü anlamına gelmekte ve kurum ve kuruluşların çalışan sayılarını bu tüzükleri uygulamakla yükümlü olacak çalışanlarla arttırmaları gereğini beraberinde getirmektedir. Yukarıda yer alan unsurlar, finansal kaynaklar ile insan kaynaklarının uygun seviyelerde yeterli miktarda dağıtılması için kapsamlı maliyet ve personel ihtiyaç analizi gerektirmektedir. Katılımın etkisi ve Türkiye ile üye ülkeler arasındaki göç sınırlarının kalkması bu analizin çok önemli bir unsurunu oluşturmaktadır.

Sosyal Güvenlik Kurumunun Kapasitesinin Artırılması Teknik Destek Projesi, koordinasyon tüzüklerinin Türkiye'de etkili şekilde uygulanması yolunda bir ilk adım olmuştur. Bu projede sürdürülen çalışmalar üzerine, Üye Ülkelerin sosyal güvenlik kurumlarının koordinasyon tüzüklerini uygularken yaşadığı deneyimlerden faydalanılabilecek takipçi projeler geliştirilmesi yararlı olacaktır. Üye ülkelerde bulunan benzer amaçlı kurum veya kuruluşların uzmanları da, pratik bilgi ve öngörülerini sayesinde süreç ve yapıların tasarlanmasında, var olanların gözlemlenmesinde ve Türkiye'nin uygulama kapasitesinin test edilmesinde değerli destekler sağlayabilirler. Eşleştirme projesi uygulamaları bu tür bir kapasite geliştirme girişimi için uygun bir araç olmanın yanı sıra, Strateji Raporunda belirtilen maliyet değerlendirmesi yapılması, personel için eğitim modülleri geliştirilmesi, idari işler için kılavuzlar geliştirilmesi vb. tavsiyelerin hayata geçirilebilmesi için uygun bir çalışma çerçevesi oluşturmaktadır.

Türkiye, 13'ü koordinasyon tüzüklerini uygulayan 22 ülke ile **ikili sosyal güvenlik anlaşmaları** imzalamıştır. AB koordinasyon tüzükleri ilkeleri gibi birbirine yakın ilkelere sahip 13 anlaşmanın uygulanması, Türkiye'nin değerli deneyimlere elde etmesini ve kuşkusuz katılım sürecinden sonra çok yararlı olacak bağlar kurmasını sağlamıştır. O zamana dek, Türkiye AB koordinasyonu kapsamında olan 31 ülkenin tamamıyla ikili sosyal güvenlik anlaşması aşımını tamamlamak üzere kalan 18 Üye Ülke ile de ikili anlaşmalar imzalamaya devam etmelidir. Bu sayede Türk idari makamları diğer ülkelerin sistemlerine aşinalık geliştirir, bu ülkelerde bu hizmeti sağlayan kişilerle konuyla alakalı irtibat ve ilişki kurmaya başlar. Bu deneyimlerden tam anlamıyla faydalanılabilmesi için ileride imzalanacak ikili anlaşmaların hükümlerinin halihazırda uygulanmaya başlanan koordinasyon tüzükleriyle (883/2004 ve 987/2009 sayılı tüzükler gibi) mümkün olduğunca benzer olması gerekmektedir. Aynı şekilde, Türkiye'nin en güncel koordinasyon tüzüklerinin hükümleri doğrultusunda, Üye Ülkelerle yapılan anlaşmalara, aşamalı olarak adapte olması tavsiye edilebilir.

Pratik bilgi

Bu broşür “Sosyal Güvenlik Kurumunun Kapasitesinin Artırılması Teknik Destek Projesi” çerçevesinde düzenlenmiş Strateji Raporuna dayalı olarak hazırlanmıştır. Bu raporda AB'ye katılım ile beraber sosyal güvenlik sistemi ile ilgili karşılaşılabilecek zorluklara daha kapsamlı ve detaylı olarak atıfta bulunmaktadır. Strateji Raporuna SGK Portalı : <http://www.sgk.gov.tr> bağlantısından erişilebilir. Web sitesinde, bu broşürde bahsi geçen tüzük ve direktifler (İngilizce olarak PDF formatında) de dahil olmak üzere AB müktesebatıyla ilgili önemli bilgiler bulunmaktadır.

Daha fazla bilgi için AB *Europa* sunucusu üzerinden:

- Avrupa Komisyonu, İstihdam, Sosyal İşler ve İçerme Genel Müdürlüğü web sitesi: <http://ec.europa.eu/social/home.jsp> (sitede sosyal güvenlik sistemlerinin koordinasyonu konusuna ayrılmış bir bölüm de bulunmaktadır): <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?langId=en&catId=849>
- Avrupa Komisyonu, Genişleme Genel Müdürlüğü web sitesi: http://ec.europa.eu/enlargement/index_en.htm
- “AB mevzuatı özetleri” içinde “İstihdam ve sosyal işler” bölümü web sayfası: http://europa.eu/legislation_summaries/employment_and_social_policy/index_en.htm